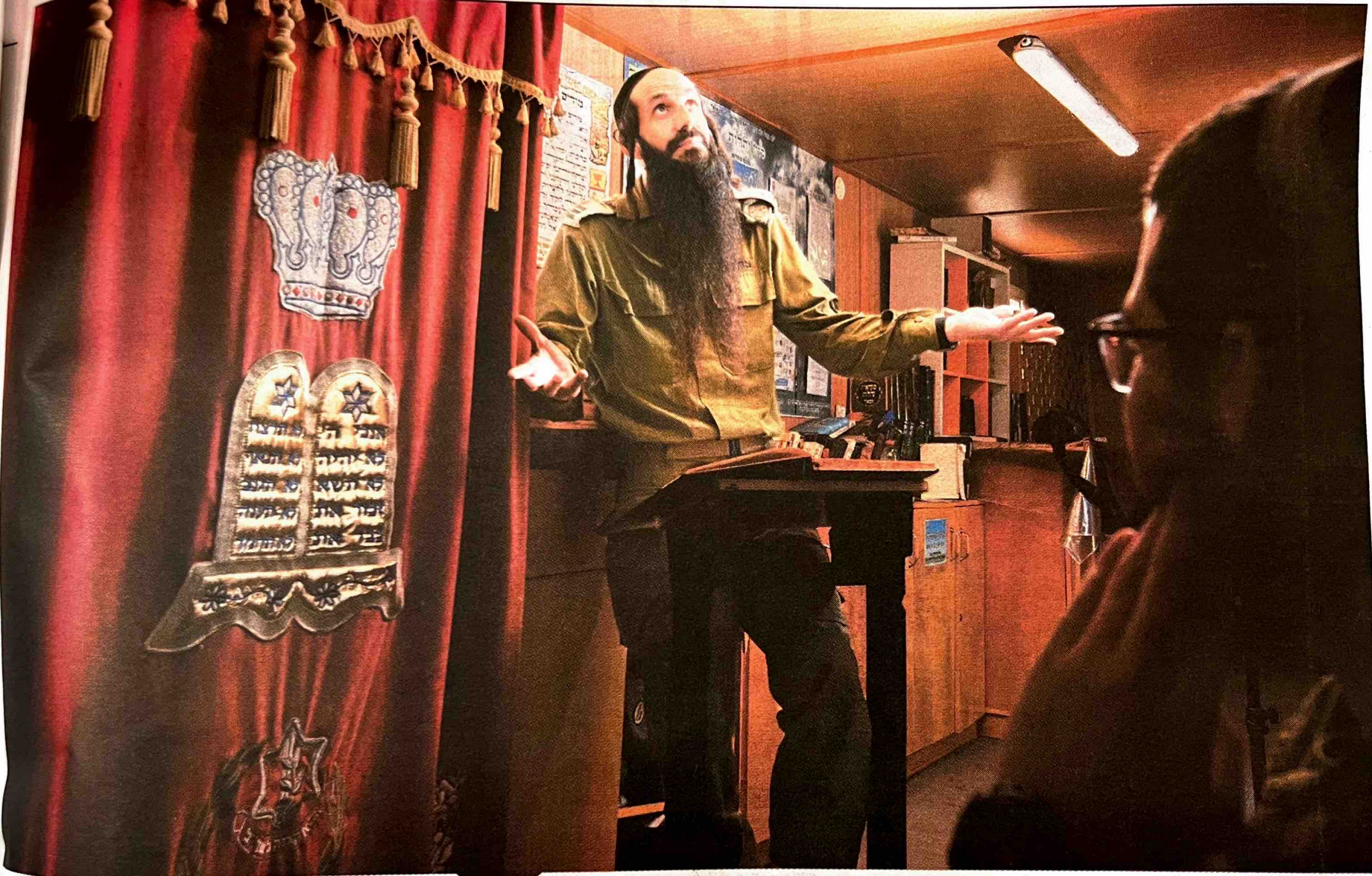

כנסת חיים
שטח צבאי
כל העובר או הפוגע בגדר
חסרתנו בנפשו

احفظ الموت - مختلفه
كل من يعبر او يلتمس
يعرض نفسه للموت

DANGER - MILITARY ZONE
THE PASSES OF DAVI GIL FENCE
DANGER TO LIFE

30

מאחורי ההר

באמצע שום מקום, נשים חלצות מנהלות חוות חקלאיות ושומרות על העתיד הישראלי ביי"ש. פרויקט מיוחד

← הודיה כריש-חזוני

24

מרחב התמרון

הרב של גדוד נצח יהודה, סרן משה גבאי, שירת בסדיר במעמד רקדן מצטיין. כך הוא התגלגל משם לפה

← שלמה פיוטרקובסקי

18

מן השכחה

סגן רב גינבורג לא מוכר כמו נתן אלבז, שקפץ על רימון אחריו. למה ההקרבה שלו לא זכתה להוקרה?

← אלישיב רייכנר

10

משלוח ישיר

התרופה שפיתח פרופ' ינאי עופרן גיעה ישירות אל תאי הסרטן ותוקפת ק אותם. אחר כך יהיו מחלות אחרות

← ישי אלחקייס

הרבי המורחק

לא מעט בעיות הלכתיות רגישות מובאות אל הרב הצבאי סרן משה גבאי. כשכל חיילי הגדוד שלו מגיעים מרקע חרדי, והצבא רוצה להתאים את עצמו לאורחות חייהם, נדרשים תכופות פתרונות יצירתיים, יכולת לחבר בין עולמות והליכה זהירה בין הטיפות. אבל זאת בדיוק המומחיות של הרב גבאי, רקדן מקצועי לשעבר שכיבב על מסכי הטלוויזיה ועל במות הפסטיבלים. "חשוב לי לא לקבור את הדרך שעברתי", הוא אומר. "ההיכרות שלי עם העולם החילוני והגישה שלי לחבריה צעירים מאפשרות לי לעשות הרבה טוב"

שלמה פיוטרקובסקי | צילום: אייל מרגולין - ג'יני

ש

לוב של שירות צבאי ושמידת מצוות היהדות הלדי מאו ומעולם שאלות לא סטנדרטיות. פוסקי ההלכה שפעלו מאז הקמת מדינת ישראל נדרשו אליהן לא מעט, ודבנים צבאיים חיברו ספרים שלמים על סוגיות כמו הכשרה מהירה של מטבחים, אלתוד עידוכ בבסיסים ארעיים וגם שאלות קשות של זיהוי חללים. אבל גם אחרי כל הפסיקה התורנית הענפה הזו, סרן הרב משה גבאי הוא אולי הרב הצבאי הראשון שהקצינים הבכירים בגרדה שלו מבקשים ממנו ייעוץ הלכתי-מבצעי מידי. "סגן מפקד הגרדה פנה אליי פעם רגע לפני שקיעה, ושאל אם לחדול חיילים מפעילות של מארב כדי שיוכלו להניח תפילין", מספר הרב של גרוד נצח יודרה. "הכות עלה למארב בלילה והיה אמוד להתקפל משם בלילה בא; אם מדידים אותו באור יום, הוא עשוי להיחשף ואתנו מאבדים יתרו מסרים. אז מה עושים?"

"יש גם שאלות על פציעות שצריך לחשוב אם הן מצדיקות פיני בשבת, כי הן לא בהכרח מסכנות חיים. לפעמים רכב יוצא מכשירות מבצעת, ועולה השאלה אם מתיר לתקן אותו בשבת. מעבר לזה יש שאלות שמגיעות מחיילים נשואים על ענייני טהרת הבית, וצריך לתכלל את הנשוא של בית יודי בתוך הצבא. השאלות פה מגוונות ומדככות, ומאוד שוקן מגיעות במסגרת צבאית, גם התשובות מותאמות לכך. כמובן, הכול לפי מסגרת ההלכה ובנייבי של דבנות הצבאית והיבנות הראשית."

הרבה מאפיינים ייחודיים יש לרב הצבאי משה גבאי - רב גרוד נצח יודרה, המכונה גם "הנחל החדיר". מכל רבני הגורמים בהל' הוא היחיד שמשות בקבע; תקן כזה ניתן בדרך כלל רק בדרג רב חטיבה ומעלה. גם כלי לברוך מלתקדים האישיים של רבנים אחרים, אפשר לקבוע בוודאות שהוא הרב היחיד שהיה בעברו רקן מקצועי וכיכב בתוכנית ריאליטי, ולכן עוד נגיע בהמשך.

"כמו כל רב צבאי, החלק הראשון בתפקיד שלי הוא לרואג חזיילים יקבלו את המענה התורני הדרוש להם - אם זה לספק צרכי תח, ואם זה לטפל בצד הלוגיסטי ובמעטפת התורנית. זה כולל גם שיעורי תורה שאנחנו מארגנים, ימי ישיבה וכדומה", הוא מספר. "מעבר לכך, התפקיד שלנו הוא שמירת הצביון של הגרוד הזה, ששונה מכל הגורמים בצבא. לא רק אני הוא לכך, כל המטה של הגרוד רתום לנושא, אבל אני המנצח על התומרות הו בכפן הדתי."

מה זה אומר בפועל?
"המטרה היא שהפרהסיה של הגרוד תהיה כזו שמאפשרת אורח חיים חרדי. אין פה שירות נשים, למשל. כך הצבא החליט, כדי להתאים את הגרוד לאורח החיים של החיילים. אם יש צרכים מסוימים אפשר כמובן לתת אישור, אבל זה רק במקרים יריגים. הכשרות פה היא מהדרין, לפי כל החומרות. עם זאת חשוב להדגיש שהרבנות הצבאית עושה מעל ומעבר כדי שכלל החיילים בצבא יוכלו לשבת כסבי שולחן אחד ולאכול. ענף הכשרות בראשותו של הרב חיים וייסברג עושה עבודה נפלאה בנושא הזה. לכך נוספת קומת המוהדרין פה בגרוד, שזה אומר משגיח כשרות צמוד בכל מוצב, בשד בהכשר בדר"ץ ועוד חומרות כמו שמיטה ונושאים נוספים. אולם גם זו לא ליבת העשייה של הרב גבאי. לדבריו, מעבר לכל הנושאים הלוגיסטיים-ההלכתיים הללו, משימתו הצבאית העיקרית טמונה בקשר

"חשבתי על עתיד בתחום הנדורגל, אבל אז הציעו לי להצטרף ללהקת המחול העירונית. סיפור שזה מסובסד, וטסים לחוץ לארץ, ואמרתי לעצמי: זאת אחלה הזדמנות. נטוס, קצת דיוטי פרי, נחזור ארצה ונשנח חכל זה. אז הלכתי להתאמן. הייתי הכי 'עגלה' בין החבר'ה שם, החביאו אותי מאחורי אלה שכן יודעים לרקוד"

צילום: תהום אלמטר - פלאש 90

המטרה: לאפשר אורח חיים חרדי בגרוד לוחם. חיילי נצח יהודה בטקס השבעה

האלה ואחוזר לספרט, החלטתי רוקא להתמקצע במחול".

גבאי, אז תלמיד בתיכון העירוני בקריית שמונה, החל ללמוד בבית ספר למחול במרכז קלור בכפר-בלום. "מהנקודה הזו הכול התהפך. כבר בגיל 16 הופעתי עם להקת בת-שבע בפסטיבל המחולות בכרמיאל, בריקוד הכורד לשמחה אחד מי יודע, שבו עלינו לבמה עם חליפות של זרדים השלנו אותן מעלינו. התפתחתי עוד ועוד, ובגיל 18 כבר הייתי סולן בלהקת בלט מודרני ברמת-אביב. לצבא התגייסתי במעמד ד"רן מצטיין, שניתן רק לשבעה רקדנים מקצועיים בכל מחזור גיוס. כמו 'ספורטאי מצטיין', המעמד מעניק תנאים מקילים שיאפשרו את המשך התפתחות המקצועית תוך כדי השירות הצבאי".

במהלך השירות ניגש גבאי לאודישנים לעונה השלישית של "נולד לרקוד", ריאליטי מחול בתנחית צניקה חד ששודר בערוץ 2 ראו. "התקבלתי לתוכנית הגיעתי עד רבע הגמר. משם נפתחו לי הרבה מאוד דלתות: הופעתי בטקס מלכת היופי כמה שנים ברצף, עשיתי פסטיבל, פרסומות לטלוויזיה, מחזות זמר ועוד. אבל בתוך הסיפור הזה, כשהיה נרמה שכל העולם פרוש לרגליי, התחלתי להדגיש מצוקה פנימית קשה. מגיל צעיר חשבתי על זוגיות ממוסדת, על תזונה, אבל ככל שעליתי במעלות הבמה הבנתי שהמקום הזה לא יאפשר לי לקיים זוגיות בריאה. איך מנהלים בית במקום חופשי ופרוץ ופתוח כל כך? המצוקה הזאת נשארה בתוכי, כי לא ידעתי מה כן עושים, לא היה לי משג לאן ללכת. אנשים עם זקן ופאות היו האדונים שחשדתי שאצלם נמצאת התשובה."

"יום אחד פגשתי חבר מקריית-שמונה שניגוני איתו בעבר. מתוך שיחה כזו של חברים התחלתי לדבר על זוגיות, ופתאום שמעתי אצלו צלילים שפתחו לי את הלב. הבנתי שהוא מדבר על מה שחסר לי, או שאלתי אותו - מה הדברים האלה

צריכים מישור שעם כל החזות של זקן ופאות ידע לשחח איתם בגובה העיניים. אני לא מדבר איתם על יהדות ולא כופה עליהם רבר, אלא מקשיב להם, מכיל אותם ומספק להם מרחב שבו ירגישו נוח וטוב עם עצמם. זה הרב הכי חשוב בתפקיד שלי - הנקודה הביקראית, הממשק שבו אני יכול לגעת בבני אדם".

משפט אחד בפריים-טיים

סיפור חייו של הרב משה גבאי יכול לפרנס דרמה טלוויזיונית מצליחה אך מעט מופרכת. הוא נולד בקריית-שמונה לפני 36 שנה, ושנות הילדות שלו היו "די סטנדרטיות במושגים של עיד חילוניות ובית חילוני-מסורתי: כדורגל, כדורסל, טניס והרבה מוזיקה. עד היום אני מנגן על פסנתר, גיטרה וכלים נוספים. כילד הייתי שוער בקבוצת הכדורגל שלנו, הצטיינתי על המגרש התחלתי לחשוב על עתיד בתחום. עד שבגיל 14 הגיעו אליי פתאום עם הצעה ממש מיוחדת".

הוא גינח כששמע את ההצעה הזו: להצטרף ללהקת המחול העירונית. "הייתי אז כדורגלן, ולכן ברצע הראשון הרמתי גבה. איך זה קשור אליי? ריקודים זה לבנות. אבל כשסיפרו לי שזה מסובסד, וטסים לחוץ לארץ, אמרתי לעצמי - בחיים לא הייתי בחו"ל ואת אחלה הזדמנות. נטוס, קצת דיוטי פרי, נחזור ארצה ונשנח מזה. או הלכתי להתאמן. הייתי הכי 'עגלה' בין החבר'ה, החביאו אותי מאחורי אלה שכן יודעים לרקוד. ובאמת סטנו לחו"ל, ושם ראיתי רקדנים רציניים, משודו אקרוטיס מאד, וידטואזי. נחשפתי לצד במחול שהיה שונה ולא מוכר לי, ופתאום זה סקרן אותי, וכך, במקום שרצע אחרי הטיסה אנופני לשלום לכל המחודים

צילום: אייל מרגולין - גיני

שיחת טלפון משנת חיים. הרב צפניה דרורי

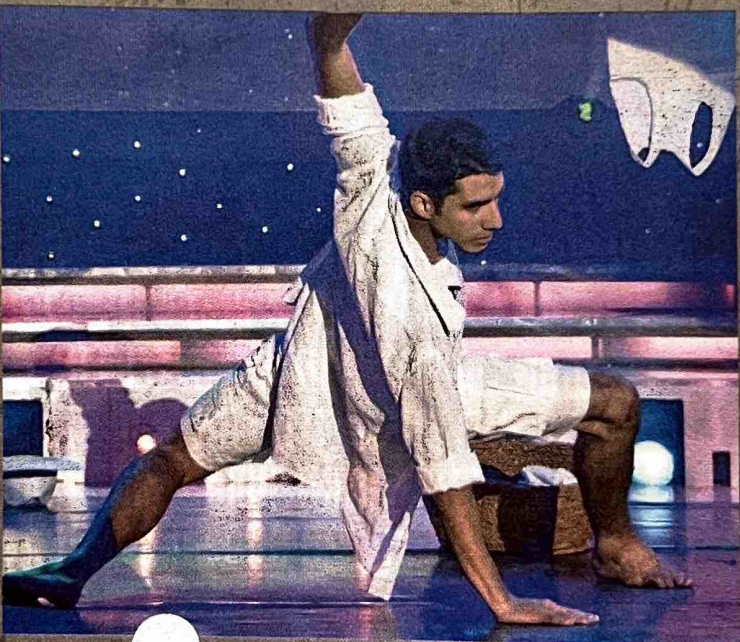

"באחד האירועים שקיימנו לזוגות נשואים ניגש חייל אל אשתי וביקש לדבר איתה. הוא אמר לה: 'בעלך הציל לי את החיים. הוא תפס אותי כשנמנעט נשברתי והבית שלי נמנעט התפרק'. בדרך הביתה אשתי אמרה לי: 'עוד רגע הייתי אומרת לך לעזוב, אבל כשאני שומעת דברים כאלה, איך אני יכולה לעמוד בפני זה'"

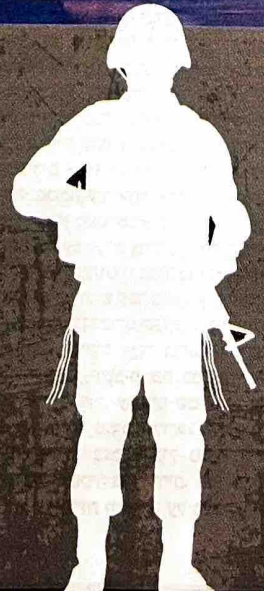
ממש מצאה חן בעיני דרכי, והוא אמר לי: 'עכשיו אני מבין מאיפה הכול מגיע, זאת באמת ברכה חשובה מאוד. אני מבקש שתבוא לפגוש אותי. עניתי לו שאעשה זאת, ניתקנו את השיחה, אבל לא הלכתי לפגוש אותו".

שנתיים לאור מכן נודע לגבאי שהרב הרד"ח מספר בהוצאתו ובשיעוריו על שירת הטלפון והיא ביניהם. "זה הצטרף אצלי לשיחה עם החבר שלי, ואמרתי לעצמי שעכשיו אני חייב לפגוש את הרב. למחרת התקשרה אליי המוכירה שלו ואמר לי שהרב דרורי רוצה שנקבע פגישה. אני עוד לא עשיתי כלום, לא אמרתי כלום לאף אחד, ופתאום השיחה הזאת הגיעה. או באמת קבענו פגישה הגעתי והתחלתי ללמוד בחברתה עם הרב. הרב יצא להתגלגל וכעבור זמן קצר התחלתי להגיע לשיבוך בקריית-שמונה וללמוד. חלק מהשבוע הייתי מלמד ריקוד לנערות באזור המרכז, ובשאר השבוע הייתי לומד בישיבה. הרב דרורי ידע למשוך בחוטים מתי לשחרר אותי יותר ומתי להוסיף, עד שדרכי התייצבה והפכתי לתלמיד בישיבה באופן מלא".

צילום: אריל שפיצר

מחול מטורף ותחושת מצוקה. גבאי בהופעה

השלב הבא כסיפורו של גבאי היה מעבר לבני-ברק ולישיבת נתיבות עולם בעיר. במהלך הלימודים שם הוא הכיר את אור לאה, גם היא בת קריית-שמונה. הם נישאו ובהמשך החליטו לחזור צפונה כדי לתרום לקהילה שבה גדלו. "הרגשנו שיש לנו גישה לחברה צעירים, ולי היה חשוב לא לקבור את הדרך שעברתי. ברור לי שאם הקורשי ברוך הוא היה רוצה אותי חוס ממאה שערים, הוא היה יודע לשים אותי שם מחדתלה. הבנתי שהיכרות שלי עם העולם החילוני-במירכאות עד לשד עצמתי היא משהו שאפשר לעשות אותו דבר טוב. אז חזרנו לקריית-שמונה, וסייעתי לבני הדודים היקרים שלי, משפחת מיכאל, להקים שם מוסדות תורה חיוני. עסקנו בקירוב דרוקים ובהעברת שיעורים לנוער ומבוגרים. עוד בבני ברק התחלתי ללמוד להיות מוהל וסופר סת"ם וגם לפסק בענייני טהרת המשפחה, וכך הפכתי לרב קהילה בבית כנסת בקריית-שמונה. ואז הגיעה אליי ההצעה לצאת לקורס רבנים צבאיים במילואים".

שננות פעילותו התדרגתית בקריית-שמונה הקפיד דרכי גבאי להשקיע זמן גם בתחומים נוספים - ספורט, רכיבת אופניים, מחיקה ומשחק. הגיוון הזה, הוא אומר, סייע לו להיות מחובר למגוון רחב של אוכלוסיות. "תמיד רדגשתי שייכולת המיוחדת הזו שלי עוד תבוא לידי ביטוי. ואז כשעלתה האפשרות ללכת להיות רב צבאי, אשתי אמרה לי: 'זה הרגע. הצבא הוא צבא העם, שם נמצאים כולם, וזה גם מה שמתאים לך. אז לך לצבא'".

מאיפה הם מגיעים? הוא ענה: "זו התורה. ככה התורה מתייחסת לזוגיות, ואני חוזר בתשובה. נעים מאוד. ממש זה התחיל להתגלגל. החלטתי לנסות להכיר את העולם התורני ולתת לו יותר הומינריות".

השיחה המכוננת הזאת החזירה אותו לשיחה אודת, שתקיימה מיד אודי סיים את דרכי מוכנת "גורל ליקוד". "האמונה עצמה הייתה תמיד חלק מהחיים שלי. תמיד רדגשתי שהיכרות שלי היא מתנה שקיבלתי, ולא משהו שהיכרתי בעצמי. האמונה ליותר אותי גם על הבמה, ולפני כל הופעה הייתי מבקש מברא עולם שיתן לי כוח. לא ידעתי כל כך איך יומה לבקש, אבל הייתי מרים את הראש למעלה ואומר: אני רוצה מאוד לזצלי. בסוף רבע הגמר, כשצביקה חוד העביר לי את המיקרופון וביקש שאגיד כמה מילים לאומה, אמרתי: 'אני רוצה להגיד תודה לברא עולם שנתן לי את הכישרון לשמח אתכם, אפילו אם זה רק אדם אחד, רגע אחד'. המשפט הזה יצא ממני באופן טבעי, בפרייטטיים של ערוץ 2, בלי שהתכוונתי אליו.

"למחרת קיבלתי טלפון, ומישהו שואל אותי אני מדבר עם מושיקו'. השבתי כן, והוא המשיך: 'שלום, זה צפניה דרורי, אני הרב של קריית-שמונה. שאלתי אותו אם הוא לא התבלבל, אבל דבר התקשקש שאותי הוא מחפש. 'שמעתי שאתמול אמרת בטלוויזיה תודה לברא עולם, הוא הסביר, אז שאל אותי: 'אתה שומר שבת? עניתי שלא. 'תפליץ אתה מניח', השבתי 'בארו'. הרב המשיך: 'אז מאיפה הקשר שלך ליהדות? מאיפה בא לך ודעיק להגיד תודה לברא עולם?'

"חשבתי רגע ועניתי: 'יש איוו ברכה שאמא שלי הביאה הביתה, לא יודע מאיפה, ותלתה על הקיד ליד השיירותים. ברכת אשר יצר. התכוונתי כמה שכתוב שם, זה עניין אותי, ומגיל צעיר אני אומר את הברכה הזו כשאני יוצא מהשירותים, בכל מקום שאני נמצא. לא משנה אם זה שיש, שבת, מסיבות, מועדונים, תמיד אני מברך את זה. והתשובה הזאת

התפקיד הבלתי מדיד

בתחילה חשב דרכי גבאי לשרת כרב צבאי רק במילואים, אבל אז עלתה האפשרות לתפקיד קבע. "זה נשמע קשה מאוד, כי המשמעות המועשית היא לא לגור בכלל בבית. למרות זאת, ברגע שאשתי שמעה על ההצעה, היא שוב אמרה לי: 'זה תפוד עליך'. יש לי היום יציאות של לחם, 11 יום בבסיס ושלושה ימים בבית. ואני אבא לחמישה ילדים, תמיד הייתי מעיד אותם בבוקר, מלביש, לוקח לבית הספר, מחזיר אותם בצהריים ונמצא איתם וגם בערב - מאכיל, מקלח, משכיב לישון. המחשבה על יציאה מהבית הייתה קשה מאוד. אני תמיד אומר שזו תשובת המשקל על השירות הסדיר שלי - אז הייתי עושה 11³ בבית ועוד יוצא ליומיות, היום אני עושה 11³ בבסיס", הוא מחייך.

השיחה איתו מתקיימת כמתנה אליעד שברדום רמת הגולן. גרוד הנחל החרדי נמצא

"החשיפה החשובה ביותר היא לחינוך החברתי טוב של החייל שזקוק לה" גבאי בתפקיד

צילום: דודי

לך לעזוב, אבל כשאני שומעת מחייל רבנים כאלה, איך אני יכולה לעמוד בפני זה. משם אנחנו מקבלים כוחות."

כיפה בשמונה צבעים

על השאלות ההלכתיות המיוחדות שמובאת לשולחנו הוא מוכן כאמור לספר, על התשובות פחות. לדברי הרב גבאי, עקב המצב הייחודי הפתורנות ההלכתיים צריכים להישאר במסגרת הצבאית. שאלות שגורות או פשוטות יחסית מקבלות ממנו מענה מייד, ובמקרים סבוכים לא התביישנו לעלות בסולם עד לרמת הבכירות ביותר ברבנות הצבאית. ענף ההלכה בראשות הרב אורי שורץ פועל רבות כדי שהמענה יהיה מדויק, איכותי ולא מתפשר, לצד הבנת המציאות המורכבת של חיים בצבא."

הגורד מקבל ליזמי מעמדות נצח יהודה, שרבניה מגיעים לשטח ומעניקים גם הם לחיילים תמיכה ושיעורים. עם זאת הרב גבאי מרגיש כי "כל מה שקורה אצלנו מבחינה רוחנית הוא באחריות, ולכן גם עובר דרכי. העמדתה מלווה את הגורד ופועלת כדי שכל חייל יקבל את המענה הרחני שהוא צריך. לרבני העמדות אני קורא 'חזילים' שלי על אחרות. כשאני מתקלל נושא חרשי, נניח 'בין אדם לחבר', אני מגיד להם נושאים מסוימים במטרה לכסח יחד את ההיבטים ההלכתיים, המוסריים והאמוניים. אנחנו מרצים את השיעורים במוצבים, כל אחד מאיתנו במקום אחד, אחד כך אנחנו מתחלפים, וככה אנחנו מקיפים את הנושא. בעודת הרבנים האלה אני מגיע לחיילים בצורה תוריה יותר, מעביר יותר תכנים וגם מקבל משוב מהשטח. יש לנו חייל דובר צרפתי, ואחד מרבני העמדות דובר גם הוא את השפה, אז הוא יודע להעלות אליי מצוקה של אותו חייל, אם יש כזה. לא פעם קורה שצוות הת' ש מטפל בבקיעות שעלו רווקא רדך שיחות עם רבנים".

הרצו של נצח יהודה כולל גם "ימי ישבה", שמתקיימים בתכיפות גבוהה. יום כזה נערך בשבע שעות בקייטת שמונה, בהשתתפות כמה רבנים ובהם ראש ישיבת ההסדר בעיר, הרב ישראל קידרשטיין. השיעורים, מרגיש הרב, מיועדים רק לחיילים שמעוניינים בהם. "אנחנו לא מכריחים אף אחד לשמוע תורה. סרוך השם, יש הרבה חיילים שרוצים בזה. לפני פסח עשינו פה גם סדנה לאיית מצות שהייתה מיועדת לחיילים ולקצינים, הכנו מצות כשרות ואכלנו אותן פה בפסח".

יש איזו פנייה בין החזות החרדית שלך, על כל מה שהיא מייצגת בעיני ישראל מן השורה, ובין המדים שאנחנו לובשים?

"אני תמיד אומר שאילו יכולתי, הייתי מחלק את הכיפה שלי לשמיניות: אחת שחורה עם פס, אחת שחורה בלי פס, אחת סרגה, אחת עם פונפון, ועוד ועוד. 'המגוד החרדי' הוא כסופו של רב בעיקר מושג חברתי. נכון שהוא מגיע בדרך כלל בהקשר של אייקט רתית, ובהקשר הזה אני משתרל מאוד להשתתף למגוד ולהיות דוד לרב השם, משתרל להיות ירא שמיים בתכלית ולקיים מצוות ללא פשרות. אבל מבחינה חברתית אני מוצא את עצמי עם המון אנשים. אחד החברים הכי טובים שלי בגורד הוא קצין החינוך, קיבוצניק שלא ממש רקע שקשור לדת. יש לי חברים מצפון תל-אביב ויש חסידים עם גרביים לבנים ממאד שיערים. תמוז הוא מפריע לי בכלל, הלא משנה לי איך יקראו לי, רק שהתגדרה הכול לא תגביל אותי מלהגיע לאיזשהו יחיד באיזשהו מקום." ■

לתגובות: dyokan@makorishon.co.il

"סגן מפקד הגדוד פנה אליי פעם רגע לפני שקיעה, ושאל אם לחדול חיילים מפעילות של מארב כדי שיוכלו להניח תפילין. הכוח עלה למארב בלילה והיה אמור להתקפל משם בלילה הבא, אם מורידים אותו באור יום, הוא עשוי להיחשף ואנחנו מאבדים יתרון מסוים. אז מה עושים?"

התפקידים הלא מורידים, כמו השיחות עם החיילים הדרגה להם, זו ליבת העשייה שלי. אני צריך להיות רחוק מאחורי האנשים האלה."

תשובות לב מיוחדות הוא צריך להקדיש לחיילים הנשואים - עוד מאפיין ייחודי של גורד נצח יהודה. "יש אצלנו הרבה חיילים נשואים, לאין ערוך יותר מאשר בגורד ממוצע. אני מוביל פריקט שבו אנחנו עושים להם פעם בחודשיים ערב יחד עם בנות הווג. שומעים הרצאות, עושים סידורים, סדנאות, הפעלות, הכול כדי לחזק את הדא המשפחתי."

"אני רוצה להגיד שבבית שלי הפרטי קרה שכמעט נשברנו בגלל השיחות הצבאיות. כמו שאמרתי, זה קשה מאוד. באחד האירועים לוגות, שהתקיים בריוק כשהדגשנו שהקשיים מצפים אותנו, נישג חייל אל אשתי וביקש לדבר איתה. הוא עמד איתה בצד ואמר לה: 'בעלך הציל לי את החיים. הוא תפס אותי רגע לפני התג, כשאני כמעט נשברתי והבית שלי כמעט נתפרק. הפגש היה בירושלים, וברוך הארובה הביתה לקייטת שמונה אשתי אמרת לי: 'שמע, עוד רגע הייתי אמרת

מאוד על הנפש. אתה רואה אותם הפכים לחיילים, עובדים עם המשמעת הצבאית ויודעים לתפעל מקצועית אירועים מבצעיים. זה מרשים מאוד."

המורכבות האנושית של הגורד, אומר הרב גבאי, ניסתה כבר בנתונים היבשים כמו מספר החיילים שיש להם צרכים מיוחדים בתחום הת'ש, וכשמכדיים את החלומים מקיבו, מתגלה מציאות רגישה וסוכוה עוד יותר. "כל פלח בצבא החרדי אירוע בפני עצמו. יש צורך בדינמיקה חייה ומנעד רחב של סוגי שיח וסוגי הכנה מול האנשים. לפעמים אנחנו מנסים לחדש קשר בין חיילים להורים שלהם, אבל אלה כמובן רבנים שנעשים בעדינות."

"אנחנו עוסקים המון בראגה לפרט. לעיתים קרובות אנחנו יושבים פה במשרד של המג"ד, ס'ל שלמה שירן, עובדים שם אחרי שם, והואם שכל אחד ואחד מטופל. לראגו לאנשים זו באמת עבודה נפלאה. בצבא הכול מרדך, וגם היומיום שלי מכיל תפקידים מורידים, כמו שיעורי תורה גדולים, פעילויות הקפדה על כשרות, אבל רחוק

בעת בתעסוקה מבצעת בגורד הו, אחרי תקופה ארוכה של פעילות רצופה בשטח יהודה ושמרון, בעיקר בכימת העיר וראלה. במהלך התעסוקה המבצעית שם הגיע הגורד לסתרות לא רק בהקשרים חזויים אלא גם בשל כמה מקרים של חיילים שהאשמו בפגיעה מכתת בפלסטונים על פי ריחוחים בתקשורת, זו הייתה אותה הסיבת שבעטיין העם הנחל החרדי צפונה.

הרב גבאי מצידו מתעקש שחילופי הגורות אינם מעידים על פגם מקצועי או ערכי בפעילותו של הגורד. "כאנו מאירש אחרי תקופה מורכבת מאוד. ייתכן שאנחנו הגורד שעשה את התעסוקה הכי ארוכה והכי רצופה באירש מכל הגורדים של צה"ל. במקרה נכחתי בריון שבו אחד מבכירי הצבא, קצין בדרגת תת-אלוף, רפך על השולחן ואמר שלא ייתכן שגורד נמצא בתעסוקה מבצעת במשך זמן רב כל כך בלי רענון, אימון וקצת הפוגה נכון, יש מי שרוצה לקשר את זה לאירועים כאלה ואחרים. בסופו של דבר רוב החיילים בגורד התגברו לשורת והם באים למסור את הנפש כדי להגן על עם ישראל. בכל מקום שרוצים שנהיה, בכל מקום שהשם יתברך מכוון אותנו להיות, נעשה את זה. כל אחד מסתכל על מה שהוא רוצה, אבל המשימה שלנו היא לבוא ולתת את הלב שלנו לעם ישראל."

"יש מורכבות רבה בקרב האנשים שמגיעים לפה, ועם זאת אני יכול להגיד לך שבגורד הזה לא קרה שום רבב חריג. קח גורד אחד שמשרת בתוך מקום כזה למשך זמן כזה, ותמצא שם לא פחות אירועים. אבל כשמשהו קורה בגבעתי או בגולני, זה פחות מעניין מאשר אירוע בגורד נצח יהודה. לא מפתיע אותי שיש מי שרוצים להתמקד רחוק במקרים מסוימים. אנחנו בגורד עוברים על הפן המקצועי ועל הדגש הערכי, ועושים את זה לאורך כל השירות, בלי קשר לאירוע כזה או אחר. אני יכול להגיד לך שאני גאה מאוד בחיילים שלי. אלו אנשים שעברו תהליך, קיבלו על עצמם עול תוך כדי התמודדות עם מערכת ועם לחצים כבדים